ప్రతి యువతి జీవితంలో ఒక వసంతం ఉంటుంది. ప్రతి యువకుడి హృదయంలో ఒక 'వసంత' ఉంటుంది. ఆ వసంత వయసుతో, వలపు పులకింతలతో దాగుడుమూత లాడుతుంది. మళ్ళ వాడు మరొక, మరొక 'వసంత'ను చేరవచ్చు. అప్పుడు ఆ వసంత ఈ వసంత కాదు. అసలామెలో 'వసంత' పోలికలే లేకపోవచ్చు. కేవలం 'వస' కావచ్చు, లేదా 'సంత' కావచ్చు.

నేను వసంతను కాను

అది సాయంత్రం. అయినా [illegible] కాస్తోంది.

ఎండ మండడం లేదు. అయినా మంచు కురుస్తోంది. వెన్నెల మంచులో తడిసిన [illegible] మరింత స్వచ్ఛంగా మెరుస్తోంది.

ఎవ్వరూ లేని ఏకాంతం. గుబురుగా [illegible] చెట్టు నీడన ఒత్తుగా ఎదిగిన పచ్చిక పాన్పుపైన కాళ్ళు చాపి, మోచేతి మీద ఒత్తిగిలి సగం వాలుగా పడుకున్నాడు విశ్వమోహన్. ఏదో లోకం నుంచి ఈ లోకానికి ఇప్పుడే దిగిన పిల్లవాడికి మల్లే సృష్టి నంతటినీ కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాడు.

దూరంగా ఆకాశాన అప్పుడే [illegible] [illegible] పూల రెప్పల్లా తెల్లని మబ్బులు తేలుతున్నాయి. వాటి కింద పరుగు [illegible] నీటి కొంగలు పందాలుగా [illegible] ఎక్కడికో ఎగిరి పోతున్నాయి.

[illegible] నిలిచి [illegible] నిండుగా పూచిన పూల పొదలు బరువుగ [illegible]. అవి [illegible] [illegible] వాసనతో [illegible] కొమ్మల్లోనూ, పూల రెమ్మల్లోనూ చేరిన పిట్టలు పాడిపాడి పాటతో [illegible] [illegible] పలుకుతున్నట్టు న్నాయి.

విచ్చిరిన పూరేకుల్లా విస్పష్టంగా విశ్వసృష్టి సౌందర్యాన్ని తనివితీర [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ఆమె కళ్ళమీద [illegible] తున్నాడు [illegible] [illegible] వాలాయి. ఏవో మధురస్మృతులు [illegible] హృదయంలో అదివరకు తనకు తెలిసిన వాటి నన్నింటినీ మరిచిపోయిన మనసు లాగా అతని దృష్టి ఆ క్షణంలో ఆగిపోయింది.

"ఎవరూ? ఎవరది?" మెల్లగా తన కళ్ళమీద మూసిన చేతి వేళ్ళని మెల్లగా తాకుతూ అన్నాడు విశ్వమోహన్. అలాగే ఆ వేళ్ళ మీదనుంచి తన చేతిని మరి కొంత మీదికి పోనిచ్చాడు. గాజులు తగిలాయి. గాజుల గలగలలతో పాటు [illegible] కింకిణి నవ్వులు వినిపించాయి.

విశ్వమోహన్ ఆపుకోలేక పోయాడు.

"ఎవరూ? పలుకరేం?" అంటూ ఆ చేతి వేళ్ళని బలవంతాన విడిపించ బోయాడు. కాని, తన ప్రయత్నం లేకనే అవి విడిపోయాయి.

వెంటనే గాలి [illegible] అతని ముందు [illegible] వాలింది ఆమె!

కాసేపు మైకంగా పడి ఉన్న కళ్ళని [illegible] [illegible] మరీ చూశాడు విశ్వమోహన్ ఆమెని.

ఆమె తన కంటికి ఇది వరకెప్పుడూ కనిపించలేదు. ఇప్పుడే చూస్తున్నాడు కొత్తగా. కాని ఆ నవ్వు, ఆ అమాయక మైన చక్రాల్లాంటి పెద్ద కళ్ళూ, ఆ పలచని చెక్కిళ్ళూ, ఎప్పుడూ నుదుటి మీద చెదురు మదురుగా పడి ఉండే ఆ ముంగురులూ—అన్నీ తను ఇదివరకే ఎప్పుడో, ఎక్కడో, ఎలాగో పరిచయం ఉన్నవే. అన్నీ తనవే.

ఏదో గుర్తు కొచ్చింది విశ్వమోహన్‌కి. గారిపోతే [illegible] [illegible] అతని పెదవుల మీద చిరునవ్వు విరిసింది. అప్రయత్నంగా అతని పెదవులు కదిలాయి.

ఆమె తల మీద చేతి [illegible], మరో చేతితో [illegible] [illegible] కొంచెం [illegible] లేవనెత్తి ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ అన్నాడు [illegible]. "[illegible]... ... [illegible]... [illegible]?"

[illegible] [illegible] తల [illegible]. అతని [illegible] [illegible] ఆనందంలో [illegible] [illegible]. ఆ సంతోషాన్ని [illegible] [illegible] లేకపోయింది. ఒక్క [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] చేతిని చెప్పి [illegible] [illegible] [illegible] ఉన్నది ఆమె— "[illegible]! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] కదూ?"

ఆ ఆనందంలో ఆమె [illegible] జరగ [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] ఆమె [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] కుప్ప [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] మెరిశాయి. వాటిని [illegible] [illegible] చేతిని [illegible] [illegible] అలాగే వాటి కేసి చూస్తూ అన్నాడు విశ్వమోహన్— "అలా ఆ వసంతా! ఎంత ఎడబాటయినా నిన్ను నేను మరిచిపోగలనా? అలా ఎన్నటికీ జరగదు. నీకు తెలియదు కాని, వసంతా, నీ కోసం నే నెంతగా పరితపించానో, ఎన్నాళ్ళ వరకూ ఎదురు చూశానో, ఎక్కడైనా ఏ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] నే నెక్కడెక్కడ నీ కోసం [illegible] ఇప్పుడెలా చెప్పగలను? వసంతా! ఇప్పుడు నా కోరిక ఫలించింది. నే నెదురు చూసిన ఆ దివ్యమైన క్షణం రానే వచ్చింది. ఇక [illegible] ఎడబాటు లేదు, [illegible]. లేదు."

రెండు చేతులూ వసంత [illegible] వేసి తన నిండు కౌగిలి లోకి ఆమెని తీసుకున్నాడు విశ్వం. అతను మెల్లగా ఒక్కొక్క [illegible] ఒక్కొక్క [illegible] విడుకుని ఆస్వాదిస్తున్న [illegible] ఆమె ఉప్పొంగిపోయింది. అలాగే అతని కౌగిలిలో [illegible] ఒదిగిపోయింది!

ఆ ఇద్దరే సృష్టిలోని సర్వస్వంగా, వారి [illegible] సృష్టికి [illegible] వారి ఆనందమే సృష్టికి [illegible] [illegible]. ఆ కాలంలో ఆరు [illegible] [illegible] [illegible] అలంకరించాయి.

మెల్లగా [illegible] [illegible] తెలియ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. అంతవరకూ ఆగిపోయిన [illegible] [illegible] వాళ్ళిద్దరూ కళ్ళు తెరవగానే మళ్ళీ తిరగడం ప్రారంభించింది.

విశ్వం [illegible] [illegible] వసంతని [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

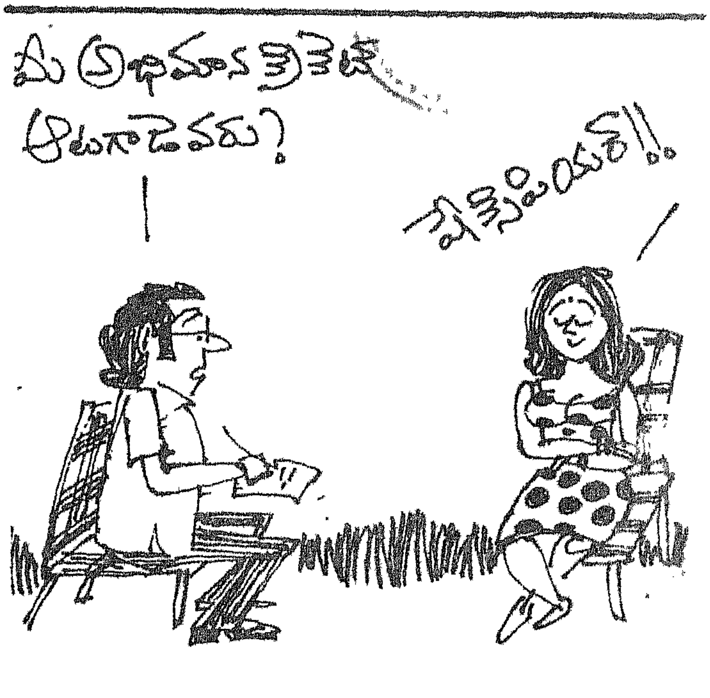

ఇద్దరూ అడుగు వెంట అడుగుగా నడవడం మొదలెట్టారు.

అతను ఆమెను చూస్తున్నాడు. 'ఎంతగా ఎదిగి పోయింది వసంత ఈ కొన్నేళ్ళలో. పసి నిమ్మపండు లాంటి మేనిఛాయతో పలచగా ఉన్న శరీరానికి ఎన్ని కొంగ్రొత్త అలంకారా లని తెచ్చి పెట్టింది వయస్సు. దాదాపు తనంత పొడవూ పెరిగింది వసంత.''

ఆమె అతన్ని చూస్తూంది ''అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఏమీ మారలేదు విశ్వం. కోల మొహమూ, నొక్కుల జుత్తూ, చిలిపి నవ్వూ అన్నీ అప్పటివే.''

విశ్వం వేసుకున్న పలచని లాల్చీ చివర్లు గాలికి రెప రెప లాడుతున్నాయి. పచ్చని పచ్చికలో నడుస్తూన్న అతని పాదాల మీద వేళ్ళవరకూ అంటుకు పోతున్నాయి పైజామా కింది అంచులు.

ఆమె నిండైన విగ్రహం కేసి పొందికగా తిప్పి చుట్టి వీపు వెనకగా వదిలేసిన పైటచెంగు గాలి విసురుకి తెరచాపలా ఎగురుతూంది. పొరటి రేపి ఆమె పాదాల మీది తెల్లని చీర కుచ్చెళ్ళు చిలిపిగా ఆడుకుంటున్నాయి.

వాళ్ళిద్దరూ బాల్యంలో బరువులలో, విరామంలో నిట్టూర్పులో ఎంతో ఛాయ జగత్తుకి శాంతి సందేశం వినిపించి వచ్చి దేవదూతల్లా ఉన్నారు.

ఇద్దరూ ఒక్క చోట ఆగారు. ఆమె అతని చేతిని తన చేతిలో? తీసుకుంటూ వ్యక్తంగా అన్నది— ''విశ్వ! నన్ను వదిలి వెళ్ళిపో కదూ. నన్నొంటరిగా వదిలేసి నీ దారిన నువ్వు వెళ్ళవు కదూ. అలా వెళ్ళనని నువ్వు నాకు మాటివ్వు. విశ్వం.''

విశ్వం అంతటి లాలన తోనే ఆమెతో అన్నాడు— ''లేదు, వసంతా! ఇక నిన్ను విడిచి వెళ్ళను ఎప్పటికీ, ఎక్కడికీ. ఇలాగే నీ తోనే కలిసి ఆ కనిపించే ఆకాశపు పొలిమేరలు కేసి నడుస్తూనే ఉంటాను. నిజం, వసంతా, నా మాట నమ్ము. నిజం . . . నిజం. . .''

* * *

''నిజం, వసంతా! నా మాట నమ్ము. నిజం. నిజం. . '' పలవరించాడు విశ్వమోహన్. ఆ పలవరింతలో అతని కల కరిగి పోయింది. నిద్ర కళ్ళు విప్పి పడుకున్న పరుపు మీద ఒత్తిగిలి, నాలుగేసి వైపులా ఆరించి చిన్నగా చూశాడు విశ్వమోహన్.

నిన్నటి రాత్రి పడుకునే ముందు పరుపు మీద చల్లుకున్న మల్లెపూలు వసం వాడి ఉన్న మెట్టూ వింత వాసనల్ని వెదజల్లుతున్నాయి. వెల్లా చెదరైన ఆ మల్లెపూలని చేతి కందినంత వరకూ కుప్పగా చేర్చి గుప్పిలిలో పట్టుకున్నాడు. డాబా పైనించి ఏటవాలుగా అతని పడుం వరకూ పడుతూంది వెన్నెల.

పున్నమి నాటి ఉపర రాత్రి మొదటి వేకువ. ఇంకా టీయుని కల. సూర్యుడు ఉదయించడానికి ఇంకా రెండు మూడు గంటల వ్యవధి ఉందేమో.

విశ్వమోహన్ ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు చదివి విడిచేసిన పాఠం లాంటి కల అంతటినీ మొదటి నుంచీ గుర్తుకు తెచ్చుకోసాగాడు.

''కలలో వసంత తనలో '' తిన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

ఎప్పుడో మొట్టమొదటగా ఆ ఆట నేర్చుకున్న తొలినాళ్ళ నుంచీ వసంతతో అల్లిబిల్లిగా అల్లుకుపోయిన బాల్యం. పన్నెస్సెల్సి పూర్తయ్యాక ఇప్పటికి దాదాపు ఆ ఏ డెనిమి దేళ్ళలోనూ తను ఊళ్ళో సరిగా నిలిచింది లేదు. కాలేజీలో చేరిన కొన్నాళ్ళ వరకూ అప్పుడప్పుడూ వసంత జ్ఞాపకం వచ్చేది. అయినా ఆ జ్ఞాపకాలు తీరు వేరు. మరి ఈ నాటి కలలో ఇదివరకు ఎన్నడూ లేని వైఖరి తనకూ, వసంతకూ మధ్య ఏదో తీయని

కానల నాగభూషణం

అనుబంధం ఒకటి గోచరిస్తుంది. తనలో ఈ పరిణామానికి కారణం ఏది? ఇన్నాళ్ళ ఎడబాటా? కాదే. ఈ ఎడబాటైనా ఎప్పుడూ ఉన్నదే కదా. మరైతే ఏమిటి?

దీనికి సమాధానం చెప్పుకో గలిగిన సంసిద్ధత తనలో ఉందా?

ఇది ఎలా ఉన్నా ఈ మధ్య రోజుల్లో ఎప్పుడూ వసంత తనకి గుర్తు రాలేదు. ఎంత ఆలోచించి చూసినా నిన్న ఏ వేళ లోనూ ఏ రకంత జ్ఞాపకంగా నైనా వసంత ప్రసక్తి లేదు తనలో. అలాంటిది ఆమెని గురించిన ఇంతటి అపురూప మైన కల తన కెలా వచ్చింది?

మనిషి మనసులో ఏ మూలో పడిపోయిన తీరని కోరికలు, నెరవేరని ఆశయాలు భవిష్యత్తులో ఎప్పుడో ఏదో మూసుకుని కలల రూపంలో బయట పడతాయన్న మాటని బట్టి చూస్తే తాను వసంతని ఈ దృష్టితో చూశాడా ఇన్నాళ్ళూ?

అప్పట్లో వసంత ఏదో తన మీద చూపించిన అలాంటి భావనకి సమమైన 'రియాక్షన్' ఇప్పుడు కలుగుతూందా తనలో — పరిపక్వత నందిన ఈ ఇరవైయ్యారేళ్ళ మనఃస్థితిలో!

ఇదేనా ప్రేమ? విచిత్రమైనది. నిజంగా వసంత చదువుకునే రోజుల్లో తనతో ఎంతగా కలిసి మెలిసి తిరిగేది. రంగు రంగుల పూల పరికిణీ కట్టుకుని, పొట్టి చేతుల సిల్కు జాకెట్ తొడుక్కుని, రెండు జడ లల్లుకుని తెల్లవారే సరికల్లా, ఎంచక్కా తమ ఇంటికి వచ్చేసేది వసంత. అప్పటి కింకా అమ్మ తన చేత స్నానం చేయిస్తూనో, బట్టలు మార్చి తొడిగిస్తూనో, తలకి నూనె రాసి దువ్వుతూనో ఉండేది.

''హో విశ్వం! నువ్వెప్పుడూ ఇంతే. నేను చూడు—ప్రతి రోజూ నీ కంటే ఎంత ముందుగా తయారయి వచ్చేస్తున్నానో. నీ కంటే నేనే ఫస్ట్ అన్నిట్లో.'' తెచ్చిన పుస్తకాల సంచీని మేజా మీదికి గిరవాటెట్టి, పక్క మంచం మీదికి ఎగిరి కూచుని, కిందికి జార్చిన కాళ్ళని ఊపుతూ తనని సాధింపుగా అనేది వసంత.

''లేదులేవే, కోడలు పిల్లా! మా వానిది అయిపోయిందిగా ఇద్దరూ వెళుదురు కాని, రా. నీ తల్లో పూపెడతాను'' అంటూ అమ్మ వసంతని ఆప్యాయంగా దగ్గరికి తీసుకునేది. విరివిగా పూసిన సందివర్ధనాలని చెండుగా కట్టి రెండు జడల్లోనూ తురిమేది.

''ఇప్పుడు చూడు ఎంత ముచ్చటగా ఉన్నావో'' అని అమ్మ వసంతని ముద్దిడుకుని ఇద్దరి చేతుల్లోనూ ఫలహారం పెట్టి, పుస్తకాల సంచీల నందించి బడికి పంపేది.

అప్పట్లో వసంతకి ఒక వింత అలవా టుండేది. బడి విడిచాక, పెరట్లోనో ఏదో ఒక చోట తీరిగ్గా కూచున్నప్పుడు తనకు తాతయ్య వినిపించిన వింత వింత కథల్ని వసంతకి వినిపించే

అదిలిస్తూ...

కత్తిరింపు చిత్రం—టి. వేపలి (మద్రాసు)

వాడు తను. కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ, చేతులు తిప్పుతూ రకరకాలుగా అభినయిస్తూ తానలా కథలు చెబుతూన్నప్పుడు తన కుడి చేతి బొటన వేలిని నోట్లో ఉంచుకుని అదో రకమైన ఆశ్చర్యంతో వింటూండేది వసంత.

ఒక రోజున వసంత అలా నోట్లో వేలుంచుకోవడం చూసి తను విసుక్కున్నాడు. "ఎన్ని సార్లు చెప్పాలి నీకు? ఇలా వేళ్ళు చీకడం చెడ్డ అలవాటని మాస్టారు చెప్పలా? నువ్వూ, నీ పాడు బుద్ధులూ... కొండమీది కోతి లాగా."

అంతే. అంతటితో తన మీద అలిగి కూచుని ఎంత సేపటికీ మాట్లాడక పోయింది. చివరికి ఎలాగో కాళ్ళా వేళ్ళా పడి బతిమాలాక కాస్తంత నవ్వు మొహం చూపించింది. అప్పుడు వసంత మొహాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని అన్నాడు తను—"అది కాదు, వసంతా! మాస్టారేదో అలా చెప్పారని చెప్పానే కాని నువ్విలా ఉంటేనే నా కెంతో బాగుంటుంది తెలుసా!"

అలాంటి సమయాల్లో బొటనవేలిని చీకుతూ తను చెప్పే కథల్ని ఆశ్

[illegible] ఎంత బాగుంటుందో ఇప్పుడు [illegible] వసంత [illegible] కనిపించింది.

ఇలా ఆట పాటలతో, [illegible] [illegible] ఇద్దరినీ [illegible].

కాని, ఒక రోజున [illegible] [illegible] [illegible] ఎవరికీ [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

"[illegible]" అంటూ [illegible] [illegible].

"[illegible]" [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] వసంత [illegible].

[illegible] తిరిగి చూస్తే, [illegible] కదిలాడు [illegible].

ఆ రోజు [illegible] [illegible] ఎందుకు [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

ఆ వారం, పది రోజులు [illegible] గడిచాయి. ఆ తరువాత [illegible] వసంత [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] అప్పుడే [illegible] కనిపించింది.

"[illegible], వసంతా. [illegible] ఎలా ఉంది? బాగుందా?" [illegible] [illegible] [illegible].

"[illegible]! ఇప్పుడు నువ్వెలా ఉన్నావో, ఎంత అందంగా ఉన్నావో తెలుసా? కావాలంటే నా కళ్ళ నడుగు నిజం చెబుతాయి నీకు" అంటూ వసంత రెండు చేతుల తోనూ తన మొహాన్ని [illegible] ముందుకు లాక్కుని బలంగా పెదాల మీద ముద్దెట్టుకుంది. ఆ [illegible] కనిపించిన వసంత లోని ఆవేశానికి తను ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఏదో ఉత్సాహంతో, ఏమీ తెలియని ఉన్మాదంతో యాంత్రికంగా తను కదిలాడు స్టేజి మీదికి. అన్ని హంగుల తోనూ శాస్త్రీయంగా రూపొందించిన ఆ పాటకి తను అభినయం ఎలా చేశాడో ఏమో కాని అప్పటికి తన వసంతే రాధగా [illegible] నృత్యం చెయ్యాలనిపించింది. తను నిజానికి శ్రీకృష్ణుడు కాకున్నా, తన చేతి మురళి విశ్వమోహన దివ్యగానాన్ని వినిపించ కున్నా వసంత మాత్రం రాధగా ఆ పారవశ్యాన్ని అనుభవించి అభినయించ గలదన్న ఊహ మెదిలింది, అలా చెప్పేటట [illegible].

[illegible] [illegible].

తను [illegible] [illegible] ముఖం, [illegible] కడుక్కుని వచ్చాడు. [illegible] టవలందిచ్చింది. [illegible] చిందరవందరైన క్రాఫుని ఆమె దువ్వుతూ మెల్లగా అన్నది—"ఏమో అనుకో కడూ, విశ్వం! ఏమిటో అలా అనిపించింది. అప్పట్లో నిన్ను చూస్తే. ఇంకెప్పుడూ చెయ్యనులే."

అంతే. అంతకు మించి ఏమీ అన లేదు వసంత.

అది తెలిసీ తెలియని తన ప్రాయాని. ఒక మధుర స్మృతి. [illegible] తన అంతరంగాన్ని ఆ నాటి [illegible] ఇప్పుడు ఇలా తనలో కలగ చెలరేగిం చింది కాబోలు.

[illegible] [illegible] [illegible].

చిత్ర కారులు

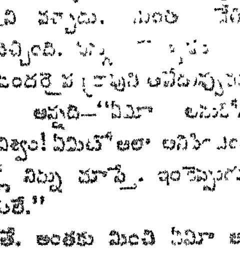

సతీశ్ గుజరాల్

ఆధునిక చిత్రకళని చూసి సామాన్య ప్రజ ఆనందించాలని, చిత్ర కళపై ప్రజకు అభిరుచి పెరగాలని శ్రీ సతీశ్ గుజరాల్ అభిప్రాయ పడతారు. అందుచేత వీరు విశాలమైన భిత్తి చిత్రాలను రాజధాని లోని పెద్ద పెద్ద భవనాల గోడలపై వేశారు.

ప్రాచీన గుహాలయ చిత్రాలు, అజంతా, ఎల్లోరా భిత్తి చిత్రాలు వీరు తన శైలికి మూలం అని భావిస్తారు. ఆనాడు చిత్రకళ, వాస్తు కళలు పరస్పరం ఆశ్రయించుకుని ఉండబట్టే సామాన్య ప్రజకి ఈ కళలు అందు బాటులో ఉన్నాయని వీరి ఉద్దేశం.

వీరిది కొలాజ్ శైలి. జానపద శైలికి సంబంధించిన మృగ, మానవ, పక్ష్యాదుల ఆకృతులలో కొన్ని వస్తువులను ఒక చోట కళాత్మకంగా చేర్చి కొలాజ్ శైలిని వీరు అవతరింప చేస్తారు. దీనిని వీరు గుజరాత్, కచ్‌కి సంబంధించిన జానపద శైలి అని అంటారు.

భారతీయ చిత్రకారులలో వీరు పేరెన్నిక గన్నారు. వీరి చాలా చిత్రాలు జాతీయ—అంతర్జాతీయ బహుమతులు పొందాయి. దేశ దేశాంతరాలలో ప్రదర్శిం బడినవి కూడా. వీరు 1925 లో జన్మిం చారు.

—కాళిపు సోమరాజు

పచ్చ పచ్చని చెట్ల లోంచి పక్షుల కలకలం, పిల్ల వాగుల గలగల లిప్పుడు స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి.

ఇప్పటి కల. అప్పటి నిజం. రెండూ తనని గతంలోకి లాక్కు వెళ్ళాయి. ఆ తీయని జ్ఞాపకాలతో వాటం తనకు తెలియకుండానే తెల్లవారింది.

వసంతని మరిచిపోవడం నిజంగా తనలో క్షమించరాని నేరం. సమర్థించుకోవడానికి ఎన్నెన్ని కారణాలను చూపినా, మనం ఎప్పుడు పోగొట్టుకున్న విలువైన వస్తువుని మళ్ళీ సంపాదించుకో లేము.

ఒక అందమైన జ్ఞాపకం వసంత తనకి. ఆమె నుంచి దూరమైన ఈ ఏ దినిమి దేళ్ళలో ఎంతగా ఆ మధుర భావాన్ని వదిలేద్దామనుకున్నా తన జీవితం మొత్తానికి వరివడే మహత్తరమైన అనుభూతిగా మిగుల్చుకుని ఉండవచ్చునో తన కిప్పుడే తెలిసింది.

తనని తెలియని తన సర్వస్వం వసంత. ఇప్పుడామె ఎక్కడుందో, ఎలా ఉందో - తప్పకుండా ఈ పాటికి పెళ్ళయ్యే ఉంటుంది. ఇద్దరో, ముగ్గురో పిల్లలు కూడా ఉంటారు. చూపుల వాళ్ళు అమాయకమైన కళ్ళలో, అరటిబొప్ప లాంటి బుగ్గలతో, ఎప్పుడూ జొటన వేలాడే ఉండేదేమో అచ్చు లాగే.

"నిజమైన, నిష్కల్మషమైన ఒక్క నూరు వసంతమైన గాని మనసుతో ... జీవితానికి." అనుకున్నాడు విశ్వం.

అప్పుడే ఆరు గంటలకు అలారం కొట్టి అతని వేళ దినచర్యని ఆరంభించ [illegible].

[illegible] రోజులు గడిచాయి. రోజుల సెలవు దొరికాయి. ఆఫీసు గొడవల నుంచి బయట పడి కాస్త తెరపిగా గాలి పీల్చుకునే అవకాశం వచ్చింది. అతని మనసులో శ్రీమతి మెదిలింది.

తొలి కాన్పు కోసం నెల్నాళ్ళ క్రితం పుట్టింటికి వెళ్ళింది శ్రీమతి. పాత ఆచారాల మీదిట నమ్మకం లేకపోయినా ఎప్పుడు ఇంటనే కాన్పుని తనకు బంధించి పెట్టి శ్రీమతిని తీసుకెళ్ళారు మామగారు. అత్తమ్మా నాన్నా కూడా అదే మాటనే బలపరిచారు. చిన్న గీ పెట్టినా సెలవు దొరకని ఆఫీసు. అందువల్ల శ్రీమతిని ఈ సంగతి ఎప్పుడూ చూసి రాలేక పోయాడు. ఇప్పుడు అనుకోని సెలవులు హఠాత్తుగా కలిసి రావడంతో శ్రీమతిని చూడాలని అత్తవారింటికి బయలుదేరాడు.

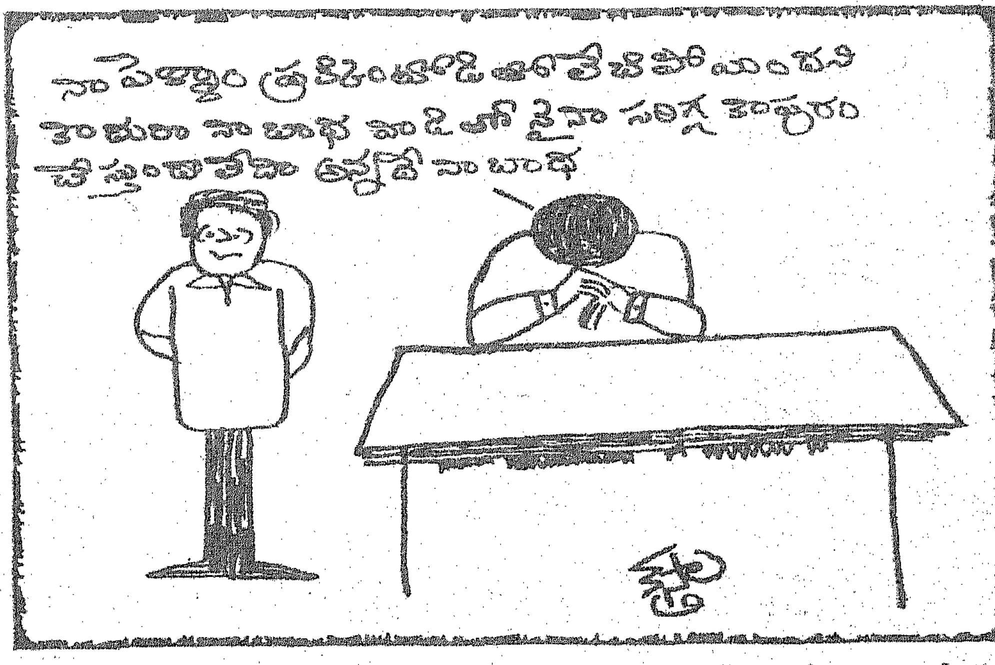

ఆరు గంటల రైలు ప్రయాణం [illegible] గడిచింది. [illegible] ముందర గదిలో [illegible] శ్రీమతి [illegible] చూసి [illegible] బాధతో [illegible] మంచం మీద [illegible] కదిలింది [illegible].

"అమ్మా! బావ వచ్చారు" వెన కింటిలో ఉన్న అమ్మకి వినపడేలా చెప్పింది.

"ఇంత హఠాత్తుగా వచ్చారేం?" అన్నది విశ్వం కేసి చూస్తూ.

"ఆ. వచ్చిన సెలవులు హఠాత్తు గానే వచ్చాయి. నేనూ అలానే వచ్చాను" అంటూ తెచ్చిన సంచిని, సూట్‌కేసుని మంచం మీద పెట్టి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

శ్రీమతి అమ్మ వచ్చింది లోపలికి "అంతా కులాసా, బాయనా." అంటూ.

"ఆఁ, కులాసా. మాట్లాడుకుందాం. ముందు స్నానం చెయ్యి అల్లుడూ" అని విశ్వం బాత్‌రూమ్‌లోకి నడిచాడు.

ఓ పదిహేను నిమిషాల తర్వాత విశ్వం తిరిగొచ్చేసరికి శ్రీమతి చెల్లెలు, తమ్ముళ్ళు, శ్రీమతి అన్న పిల్లలూ అందరూ హాజరయ్యారు. విశ్వం చుట్టూ చేరుకున్నారు. ఆ మాటా ఈ మాటా చెప్పి, అందరి గల్లంతూ ఆపి టవల్‌తో మొహం ఒత్తుకుంటూ ఫాన్ ఆన్ చేసి కూర్చున్నాడు. ఇటూ అటూ కుశల ప్రశ్నలూ, నవ్వులూ అన్నీ ముగిశాయి. పిల్లలు ఆడుకోవడానికి ఒక్కొక్కరే జారుకున్నారు— విశ్వం తెచ్చిన పళ్ళూ, బిస్కెట్లూ తీసుకుని.

శ్రీమతి చెల్లెలు పదేళ్ళ సుజాత ప్రక్కనే కూర్చుంది [illegible] గోలెట్టింది. విశ్వం, శ్రీమతి [illegible] [illegible]. [illegible] అప్పుడే [illegible] పువ్వులు, కొద్దిగా ఒత్తు పెరుగుతున్న చెక్కిళ్ళు, ఒళ్ళుతో ఉది లాడే చేతులూ, సహజంగా మనిషి పొడగరవడం చేత విందు నిండుతో ఉన్నా ఓ మాదిరి తేలిగ్గానే కనబడుతోంది శ్రీమతి.

"ఏమిటి అలా చూస్తున్నారు? కొంచెం మిగల్చండి మళ్ళీ...." అంటూ శ్రీమతి, సుజాత ఉందని వారిస్తూ నవ్వుకుంది ఆ తర్వాత చెప్పాలనుకున్న మాటని మధ్యలోనే మింగేస్తూ, తామరాకుల్లో చుట్టి విశ్వం తెచ్చిన పూలని కందకుండా విప్పి మొహం దగ్గరుంచుకుని గట్టిగా వాసన పీల్చుకుంది.

విశ్వానికి పువ్వులన్నా, పువ్వుల్ని ఇష్ట పడే వాళ్ళన్నా ఎంతో ఇష్టం. పువ్వు లంటే శ్రీమతికి ప్రాణం లేచి వస్తుంది. అందుకే విశ్వానికి పువ్వులంటే ఎంత ఇష్టమో శ్రీమతన్నా అంతే ఇష్టం!

శ్రీమతి సుజాతచేత ఓ పళ్ళెం తెప్పించింది. అందులో రెండు దోసిళ్ళ మల్లెపూలని పోసింది. వాటితో రెండు పళ్ళు చేర్చి సుజాత చేతి కిచ్చింది.

"సుజాతా! తీసికెళ్ళి వసంతకివ్వు! ఎక్కడివని అడిగితే బావ తెచ్చారని చెప్పు. వీలయితే సాయంత్రం రమ్మను." సుజాతను పురమాయించింది.

'వసంత' అనే మాట వినగానే విశ్వం దిగ్గున కదిలాడు. "వసంతా...? ఎవరు శ్రీమతీ?" భార్యని అడిగాడు.

"ఈమధ్యనే కలిసింది లెండి. మన పక్కింటి వాళ్ళతో అద్దెకుంటున్నారు. పాపం! చాలా మంచిది. ఏమీ తోచని నాకు ఇక్కడ ఆమె కాలక్షేపం." శ్రీమతి చెప్పింది.

'అలాగా. ఎలా ఉంటుందామె? స్థిరంగా.. అందంగా....' అడగాలను కున్నాడు. పాపం! కాని ఆమాటల్ని బయటికి చెప్పలేదు. ఎదుర్కొన్న ఆడదాని ప్రసక్తి లేవడం! ఇలాంటి విషయాల్లో, శ్రీమతి ఆంతర్యం ఎలా ఉంటుందో అతనికింకా అనుభవానికి రాలేదు.

[illegible] అలానే పెరట్లో వాకిలి నుంచి పడక్కుర్చీలో ఆను కున్నాడు విశ్వం.

అమ్మని పిలిచి శ్రీమతి దారం తెప్పించు కుంది. పూలని తీసి మంచంమీద పర్చుతూ విదిలించి దారం కట్టడం మొదలెట్టింది. ఇంతలో సుజాత తిరిగొచ్చింది.

"అక్కయ్యా! ఆమె హాస్పిటల్‌కి వెళు తోందిట. బహుశా చీకటిపడి వచ్చే వరకు ఇంటికి రాదట. చెప్పమంది నీతో." సుజాత వచ్చి కూచుని రెండు రెండు పువ్వుల్ని ఏరి, జత కలిపి, తొడిమ మైపున తిప్పి అక్కకి అందిస్తోంది. మాలా దండా అందుకుని పువ్వుల్ని కడుతోన్న శ్రీమతి చేతివేళ్ళనే చూస్తున్నాడు విశ్వం,

శ్రీమతే చెప్పింది—"వసంతండీ! వయస్సులో నాకంటే నాలుగైదేళ్ళు పెద్దగానే ఉంటుంది. పాపం. ఆమెకి పిల్లల్లేరు. భర్త ఉండంగానే ఉండాడు చూడ్డానికి. కాని ఏం లాభం? బుద్ధ

లన్నీ గాక్షపు ఐద్దుాం. రాచి రంపాన పెడతాడు ఆమెని. ఎప్పుడప్పుడూ నా దిక్కెదిక్కో తప్ప ఆ గాలంతా కృష్ణుని వాకిటి వుంటుందని ఏగదం.''

విశ్వం కలవరపడ్డాడు. 'ఇంతకూ ఈ వసంత ఎవరు?' ఇదీ అతని అను మానం.

అంతగా తనతో తీగలాగా అల్లుకు పోయిన బాల్యంతో తీయని జ్ఞాపకాలని వ్యూయించి ఇప్పటివరకూ అను భూతుల పరిమళాలను వెదజల్లిన ఆ వసంతే — ఈ వసంత కాదు గదా!

పంచశించిపోయాడు విశ్వం ఇలాంటి పంశయం రాగానే.

వసంతను గురించి చెప్పిన నాలుగు మాటల్లోనూ శ్రీమతి ఆమె మీద ఎంతో సానుభూతిని వ్యక్తం చేసింది. అంటే అంతటిదయనీయమైన స్థితిలో ఉంటున్నమాట ఈ వసంత ఎవరో!

తనకు తెలిసినంతలో తన వసంత జీవితం ఎలాంటి పరిస్థితుల్లోనూ ఇంతటి విషాదాన్ని ఎదుర్కోదు. ఎదు ర్కొన్నా ఆ సున్నిత హృదయం అందుకు తట్టుకోదు. పరిస్థితులే విప మిస్తే ఒకవేళ జీవితాన్నే అంతం చేసు కుంటుంది గాని వసంత గాయపడిన ఆ హృదయంతో మాత్రం జీవితాన్ని వెళ్లబుచ్చదు. ఇది ముమ్మాటికీ నిజం!

విశ్వం నిశ్చయించుకున్నాడు. కాని అంతలో అతని మనస్సులో ఏదో ఒక నిషిదరేఖ ఆ దృఢనిశ్చయాన్ని సడ లించింది. ఈ రెండింటి మధ్య అతని ఇష్టాయిష్టాలు, సుఖదుఃఖాలు, వెలుగు నీడలు — అన్నీ ఒక్కమారుగా ఊగిస లాడిపోయాయి.

ఏది ఏమైనా ఈ వసంత ఎవరో ఒక్కసారి చూసిన తరవాత గాని తన మనస్సు కుదుటపడదు. అంతవరకూ ఈ తీరని సంక్షోభం తప్పదు తనలో.

అతన్నే గమనిస్తూ ఉన్నదేమో శ్రీమతి అడిగింది విశ్వాన్ని ''ఏంటండీ? ఏమిటిలా ఆలోచిస్తున్నారు దీర్ఘంగా?''

''ఏం లేదు, శ్రీమతీ! ప్రయాణంలో ఒళ్ళలిసిపోయింది. నిద్రపోవాలి బాగా ఎంతకైనా నిద్రే రావడం లేదు'' అంటూ లేచి తల దువ్వుకుని ''మీ నాన్నగారి దగ్గరికెళ్ళొస్తాను. నాకిక్కడేం పాలుపోవడం లేదు'' అంటూ బయలు దేరాడు.

సాయంత్రం ఐదింటికి మామగారితో కలిసి ఇల్లు చేరుకున్నాడు. విశ్వం. శ్రీగారి గదిలోకి వెళ్ళబోయినవాడల్లా గుమ్మందగ్గరే ఆగాడు. లోపలినుంచి ఎవరివో మాటలు వినపడుతున్నాయి. బహుశా వసంతే అయ్యుంటుంది. అతని గుండె అదురుతున్నాయి. తన వసంతనే చూడవలసి వస్తుందో, ఏమో అని. గదిముందటే ఆగిపోయిన్లో కూచు న్నాడు. కిటికీలోంచి చూస్తే శ్రీమతి వీపు కనబడుతూంది. ఆమె ఎదుట వసంత ఎవరో తనకే కనిపించడం లేదు.

నాన్నగారి గొంతువిని వెనక్కితిరిగి విశ్వాన్ని చూసి వసంతతో ఏదో అన్నది శ్రీమతి. ఆమె వెనకనుంచి ఒక ఆకా రం కదిలింది. మెల్లగా నడిచి గుమ్మం వరకూ వచ్చింది.

''రా వసంతక్కా? అక్కడే నిలబడి పోయావేం! రా కాఫీ తీసుకుని వెళుదువు గాని'' అంటూ వసంత చేతిని తీసు కుని ఆసరాగా నడిచింది సుజాత. ఆ మాటతోటే ఆ ఆకారం గుమ్మ ముందు నేరుగా వచ్చి నిలుచుంది.

ఆమెకేసి చూశాడు విశ్వం ఊపిరి పీల్చడం కూడా ఆపేసి. వెంటనే తేలి కగా నిట్టూర్చాడు!

ఆమె బక్కపలచగా, నల్లగా, స్ఫోట కపు మచ్చలతో, దిగులు మొహంతో ఏదో పోగొట్టుకున్న దానికిమల్లే, తనికీ లోకంతో మరెవ్వరూ తోడులేని దానిలా —ఆకాశంతో కునికే ఒంటి నక్ష త్రంలా ఉంది. నిండైన స్త్రీ ఆకృతే లేదు ఆమెలో.

'ఆ వసంతే ఈ వసంతేమో అనుకుని ఎంత కంగారుపడిపోయాను నేను అనవ సరంగా' అనుకున్నాడు విశ్వం. ఆ ముడి గుండెలనుంచి అంత సునాయాసంగా వెలువడినప్పటి ఆనందం అతని మొహంలో పల్చరా నిలిపింది. అది ఆమె చూపు ప్రతి ఫలించింది.

ఆమె కూడా విశ్వాన్ని చూసి నవ్వ డానికి ప్రయత్నించింది! అప్పుడే సుజాతవచ్చి అందరికీ కాఫీ అందిం చింది.

కాఫీ తాగాక వసంత ఇక వెనకే రావాలని లేవబోతున్న శ్రీమతిని వద్దని వారించి ''వస్తా'' నంటూ సెలవు పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రి విశ్వం అవతలి మంచం మీద పడుకున్న శ్రీమతిని పిలిచి అన్నాడు—''ఇవాళ నేనెంత గాబరా పడి పోయానో తెలుసా?''

''ఏంటండీ? ఎందుకని?'' ప్రశ్నిం చింది శ్రీమతి.

ఎందుకో విశ్వానికి ఆరోజున శ్రీమ తితో వసంతను గురించి చెప్పాలని పించింది. ఎంతవరకు చెప్పాలో అంతా చెప్పాడు.

''ఎలేవారండి మీరు! ఒకే పేరుతో ఉన్నవాళ్ళంతా ఒకరేననుకోవడమే'' అంటూ నవ్వి శ్రీమతి ఒక్కసారి ఏదో విషయం గుర్తొచ్చినట్టు మౌనం వహించింది. దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ నోటిదగ్గర చేతి వేలు వేసుకుంటూ కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంది.

ఆమెని నాల్చు చూసి ఎప్పటికిగా నిద్రకు ఉపక్రమించాడు విశ్వం.

అక్కడున్న నాలుగైదు రోజుల్లోనూ

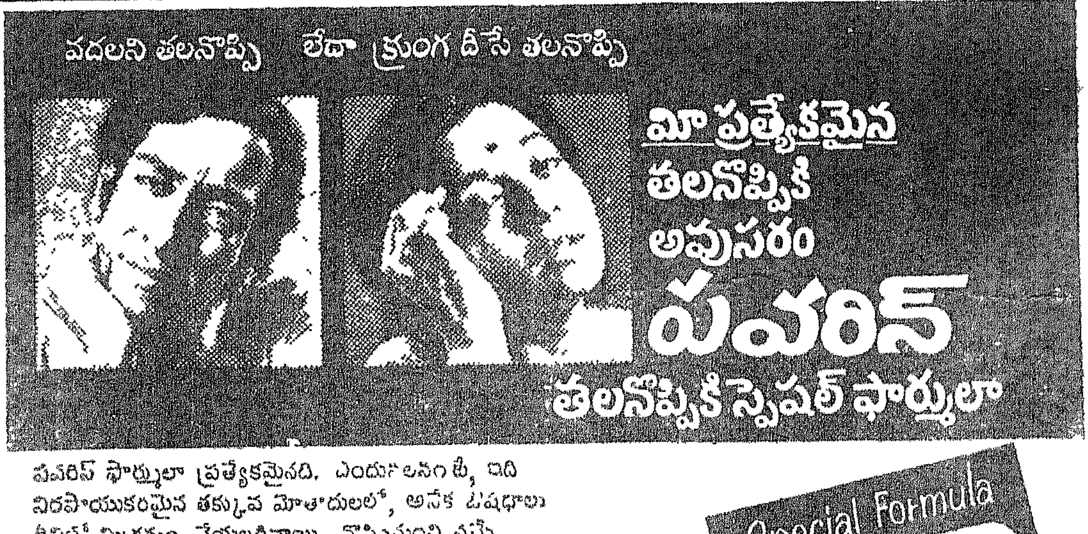

పవరిన్ ఫార్ములా ప్రత్యేకమైనది. ఎందుకంటే, ఇది నిరపాయకరమైన తక్కువ మోతాదులలో, అనేక ఔషధాలు దీనిలో మిశ్రమం చేయబడినాయి. నొప్పినుంచి వచ్చే ఒత్తిడిని గూడా తొలగిస్తుంది పవరిన్. ఒక పవరిన్‌తో అధిక ఉపశమనం పొందండి.

పవరిన్ పంటి నొప్పులను, కండరాల నొప్పులను మరియు జలుబు, ఫ్లూ నుంచి వచ్చే బాధలను నివారిస్తుంది.

Regd. User of T.M. Geoffrey Manners & Co Ltd.

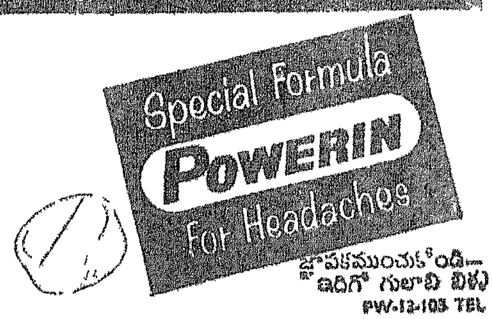

జ్ఞాపకముంచుకోండి— ఇదిగో గులాబి బిళ్ళ

PW-13-103 TEL

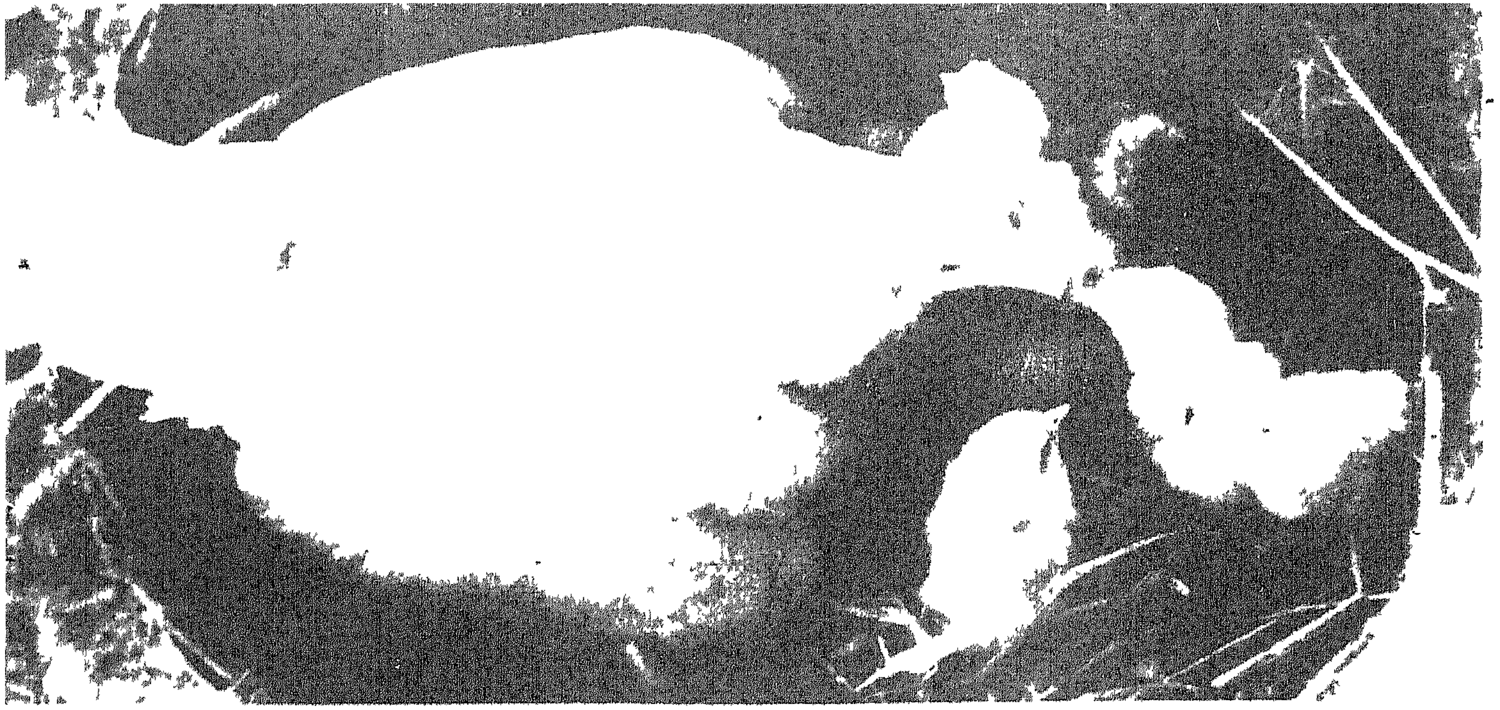

మాతృప్రేమ

ఫోటో: కె. ఇంద్రప్రసాద్ (బాపట్ల)

ఈ పాంటి కనిపించలేదు విశ్వానికి. హాస్పిటల్‌లో చేరిందట

దాని తర్వాత విశ్వం తన ఊరి కెళ్ళాడు.

ఇన్నాళ్ళ తర్వాత వసంత తనకి కలలో కనిపించడం, శ్రీమతి దగ్గరి కెళ్ళి ఇప్పుడు ఆవిడెవరో వసంత పేరుతో ప్రవేశించి తనలో రకరకాలైన ఆలోచనలని కల్గించడం, చివరికి ఆమె తన వసంత కాకపోవడం, ఆ అనుభవాలు .. జ్ఞాపకాలు—అన్నీ విశ్వం చుట్టూ తిరుగుతోన్న ఆ సమయంలోనే ఒక రోజున శ్రీమతి దగ్గిరినుంచి కవరొకటి వచ్చింది.

"ఏదో విశేషమే ఉంది ఇందులో. పిల్లాడు కలిగాడేమో" అనుకుంటూ కవర్ని చించిన విశ్వానికి అందులో రెండు ఉత్తరాలు కనిపించాయి. మడత విప్పి వానిలో ఒకటి అందుకున్నాడు.

"ప్రియమైన విశ్వానికి"

సంబోధనం చదివాడు. అతని చేతులు వణికాయి. శ్రీమతైతే తనని ఇలా సంబోధించదు. ఆ చేతి ఆమె రాసిందికాదు. చూపు కిందికి దించాడు.

"మొన్న నీవు శ్రీమతి దగ్గరి కొచ్చావు. ఆరోజున గదిమంచి బయట రాగానే నిన్ను చూశాను. వెంటనే గుర్తుపట్టాను—నువ్వు విశ్వనివని. జీవితంలోనే కాకుండా చివరికి రూపంలోనూ మోడువారిపోయిన నన్ను నువ్వు చూశావు. అయినా, గుర్తించలేకపోయావు. ఆదివరకే దట్టంగా మబ్బులు కమ్మిన ఆకాశంలో మరెన్ని మబ్బులు కమ్మినా కనిపించవన్నట్లే ఆక్షణంలో నాలో లేగిన కల్లోలం నా మొహంలో కనిపించి ఉండదు. ఆ వేదనంతా నాలోనే దాచుకున్నాను. కాని, ఆ తర్వాత శ్రీమతి నన్ను గురించి నువ్వు చెప్పిన సంగతులన్నీ ఒక్కటొక్కటే నాతో చెప్పింది, ఆ వసంతే నేను కావనుకుని. విని తట్టుకోలేకపోయాను. నేను వలవల ఏడ్చేశాను. నిజం ఆమెతో చెప్పేశాను.

నేను వసంతను కాను—అప్పటి వసంత ఏనాడో చచ్చిపోయింది. ఇది వరకే చితికిపోయిన నా జీవితం ఇక ఎలాగూ చిగురించదు. కాని, నాదొక చిన్న కోరిక. శ్రీమతికి తప్పకుండా ఆడపిల్లే పుడుతుంది. పాపకి నాపేరు పెట్టుకోండి.

పాపం శ్రీమతి నేనంటే ఎంత అభిమానమో. మీ ఇద్దరికి పుట్టబోయే పాపకి నా పేరు పెట్టుకుంటారన్నదే ఇక నాకు మిగిలిన తృప్తి.

విషమించిన ఇంటి పరిస్థితులతో, విపరీతమైన జబ్బులతో విష పురుగులాంటి భర్తతో అన్నివిధాల వినాశనమైపోయిన శరీరాన్ని భరిస్తూ వచ్చాను ఇన్నాళ్ళు. బ్రతుకుమీద తీపితో కాదు, చావంటే భయపడి చేజేతులా ఈ ప్రాణాన్ని ఏ ఉరితాడో మెడకు బిగించుకుని చిత్రమైన హింసకు గురిచెయ్యడమంటే భయంగా ఉండేది.

కాని మొన్న తల్లినయే అదృష్టం నాకుందో, లేదో తెలుసుకోవాలనే ఆశతో హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళిన నేను ఆ అదృష్టమే అసలు లేక పోవడం అటుంచి ఇప్పటికే ఉన్న రోగాలకు తోడుగా నాకు టి. బి. అటాక్ అయిందని తెలుసుకున్నాను. ఇక ఆ రోజుటితో చావుభయంకన్నా బ్రతుకు భయమే నాలో ఎక్కువైంది. ఏ చావుకు దూరంగా ఉండాలని ఇంత నిక్షిప్త బ్రతుకుని ఏదోలా సహిస్తూ వచ్చానో ఆ చావే నా సమస్యలన్నీ పరిష్కరించే వరం అవుతోంది.

అసలికే నాకు మరీ ఆత్మీయం అనిపించిన నీ మంచి తుది సెలవులు తీసుకుంటున్నాను. వెళ్ళిపోతున్నాను శూన్యంలోకి.

నా చివరి కోర్కెను మన్నించు."

నిశ్చేష్టుడై పోయాడు విశ్వం. గాలి వీచని ప్రకృతిలా ఉండిపోయాడు కాసేపు.

కన్నీళ్ళు రాలి, అక్షరాలు చెదిరిన ఆ ఉత్తరాన్ని కిందికి జరిపి మరొకటికి పైకి తీశాడు. అది శ్రీమతి రాసింది.

"గౌరవనీయులైన శ్రీవారికి,

వందనాలు. ఈ ఉత్తరం రాయడానికే అసలు నాకు చేతులాడడం లేదు. వసంతను గురించి చెప్పాను మీతో. తెల్సైన వసంత—"నాకు పిల్లలు కలిగే అవకాశం ఉందో, లేదో పరీక్ష చేయించుకున్నాను. లేదని చెప్పారు డాక్టర్లు" అని మాత్రమే నాతోచెప్పింది. అప్పుడే మీరు రావడం. ఆమెకు టి. బి. ఉందన్న సంగతి తెలియదు నాకు. మీరెళ్ళిన మరునాటి రోజున ఒక కవరిచ్చి మీ అడ్రసు రాసి పోస్టు చెయ్యమంది. కవరప్పటికే అంటించి ఉంది. ఆ నాడే నొప్పులు పడుతోన్న నన్ను హాస్పిటల్లో అడ్మిట్ చేశారు. ఆ హడావుడిలో ఉత్తరం సంగతి మరచిపోయాను. తర్వాత తెలిసింది వసంత ఆత్మహత్య. మంచం నులకతో మెడకు ఉరివేసుకుని వికృతంగా చచ్చిపోయింది వసంత. ఉంచిన ఆమె శవం ఒడిలో శ్రీకృష్ణుడిగా మీ ఫోటో దానితోటే చిన్ననాటి వసంత ఫోటో రంగుల్లో ఎంత అందంగా ఉందండీ వసంత అప్పుడు.

ఆమె ఆత్మహత్య జరిగాకే అనుమానొచ్చి ఆమె ఇచ్చిన కవర్ని చించి చదివాను. అభాగ్యురాల్ని! అప్పటికేం చెయ్యను?

నిజంగా ఏ ఆడదాని బ్రతుకూ వసంత బ్రతుకులా నిరర్థకం కాకూడదండీ! తెలిసి ఎవ్వరం తీర్చలేని శాపం అది! పాపం, వసంత! ఆ ముందు రోజున కూడా నాతో అన్నది — నాకు పుట్టబోయే పాప అచ్చం తనలాగే ఉంటుందని. పిచ్చిదాన్ని, మొదట్లో నవ్వుకున్నాను. ఆ మాటని విని. చిన్నప్పటి వసంత ఫోటో చూశాక మన పాప అంతటి రూపసి అవుతుందా అని నా మనసుని ఆమెపట్ల కృతజ్ఞతతో నింపుకుంటున్నాను. మనకు పాపే పుట్టింది. పెద్ద కళ్ళతో, తెల్లగా అందంగా వసంతలా.

ఎన్నయితేనేం? వసంత మనల్ని అన్యాయం చేసి వెళ్ళింది. ఆమె భర్త రాక్షసుడు హాయిగా తాగి తందనాలాడుతున్నాడు. ఈ దిగులేమీ లేకుండా.

నా కేమో అధైర్యంగా ఉంది ఇక్కడ. వెంటనే రండి. మీ రాకకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటాను.

ఇట్లు

మీ శ్రీమతి."

ఉత్తరం మడిచి విశ్వం మౌనంగా కూచున్నాడు ఆకాశంకేసి చూస్తూ ఆలోచిస్తూ. ✽